

A választás tétje a béke, a nyugalom

2025 augusztus 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A TUDATOS POLGÁR – A végtelenségig militarizált, a magánéletbe belegázoló kampányon mesterkedik a baloldal.

Sokszor taglaltam már az elitizálódás, a falkába tömörülés veszélyeit. Közhely, hogy hiába mondjuk magabiztosan

a magunkét, veregetjük egymás vállát, erőtítgetve, hogy rettentően igazunk van, ha a másik valóságában, más buborékokban egészen eltérő akaratok és érvek érvényesülnek. S végül ezek összessége határozza meg az ország, a nemzet hangulatát, erejét, állóképességét, boldogulását, politikai választásait. A magam részéről közösségekbe szívesen, de falkákba annál kevésbé szeretek tömörülni.

A csatlátás ellenszere pedig a valóság ismerete.

Az elmúlt hetekben kis és nagy magyarföld számos szegletébe sikerült eljutnom, dolgos, hétköznapi emberekkel beszélgettem, és a rengeteg pozitív élmény mellett meg kellett állapítanom, hogy

a korábbinál sokkal jobban fertőzi a mindennapokat a mérges, ideges, bizonytalan, rossz hangulat. Ami persze nem meglepő, hiszen a Magyar Péter nevű képződmény és a lelkes ejtőernyős alakulata máson sem dolgozik másfél éve, mint hogy ezt elérje.

Nem állítanám, hogy túlságosan sokan hisznek neki, és már jócskán fogyatkozik körülötte a rajongás, de azt azért sikerült kicsikarnia, hogy a többség inkább hátrébb lépjen kettőt, elbizonytalanodjon, ne vállalja a vitát, a másik valóság társaságaiban elcsöndesedjen, vagy akár azonosuljon a közösségi médiából is ránk ömlő toposzokkal, a mindenszarizmus és a lop-csal-hazudik szövegelés ragályával.

A hangulat romlásának mértéke persze távol áll Kéri László aljas vágyálmának beteljesülésétől. Mint a Magyar Nemzet által fellelt videóból köztudottá vált,

a Magyar Péter legbelsőbb köreihez tartozó politológus arról hablatyolt az erdélyi Nagyadorjánban, a hazaárulók amúgy is botrányos mikroszeánszán, hogy a nemzeti oldal támogatóit meg kell szégyeníteni és „pestisesként” kell kezelni, így elfogy majd körülöttük a levegő.

Szerinte ez a végtelenségig militarizált, a hétköznapi szavazók magánéletébe belegázoló és a kormánypárti emberek ellen általános gyűlöletet építő légkör vezethet el a baloldal gyűzelméhez.

„Korábban kell felkelni ehhez, öcsisajt!” – mondhatjuk persze bátran ennek az ördögfattyinak, mert a tiszások sosem lesznek képesek a nemzeti tábor így megfélemlíteni, de azért látni kell, hogy a mérge hat, a fertőzés terjed, melynek következménye a korábbinál nagyobb megosztottság és a politizálástól való tartózkodás.

Pedig

nem volna szabad hagyni, hogy Magyarország elfelejtse, milyen károkkal járt, amikor az országon eluralkodott a nihilizmus. A kilencvenes évek káosza és maffiavilága, majd a kommunisták visszatérését követő lelki és egzisztenciális összezsugorodás, később a gyurcsányi pofátlanság által kiváltott felfordulás, a külfoniak elleni kampányolástól a szemkilövetésen át a gárdázásig és cigánygyilkosságokig meg persze a devizahitelekig és az államcsődig,

ami ma a fiatalabbak számára el sem képzelhető módon tette tönkre a mindennapjainkat. Nem szabad, hogy ez a fontos tapasztalat kikopjon, hogy kivesszen a globalizált baloldallal szembeni undor és óvatosság az emberekből.

Immár kár azon vitázni, hogy a 2020–22 körül a jobboldalon végbement elitista fordulat milyen mértékben járult hozzá a mai megosztottsághoz, hány jó hazafi és Fidesz-szavazó bizonytalanodott vagy kallódott el ezek hatására (na meg persze a háborús infláció, az unalomig taglalt luxizás, a gazdasági nehézségek okán), mert Orbán Viktor csapata a javító mechanizmusokat már elindította, és a nemzeti tábor (így vagy úgy) ráér majd április után szembenézni ezekkel a ballépésekkel.

A potenciális Fidesz–KDNP-szavazók nagy többsége tud mérlegelni, tudja, hogy kisebb-nagyobb gyengeségek serpenyőjénél sokkal többet nyom mindaz, amit ez a kormány és Magyarország képes volt elérni az elmúlt 15 évben. Ám ez a helyzeti előny még kevés lehet a sikerhez. A gyűzelembe vetett hitet, az emberek tartását és büszkeségét kell visszaadni.

Nyilván ebbe az irányba hat a Harcosok Klubja és a digitális polgári körök elindítása, habár nagyon sok múlik azon, hogy a mozgalom koordinátorai a politikus tagok mellett helyzetbe tudják-e hozni a civileket, hogy minden kormánypárti harcos és polgár a saját mérkőzésének érezhesse a küzdelmet.

Még fontosabb ugyanakkor az őszinte beszéd, ami persze nem keltheti a határozatlanság látszatát. Ezért is szimpatikus, hogy immár sokszor és sokféle módon és fórumon hallgathatjuk meg Orbán Viktort és az ő vízióját Magyarországról. Aki figyelte a nemzeti ünnepeinken, évértékelőn, Tusványoson, s ha tehette, a Kötcsén elmondott gondolatokat, az persze pontosan tudja, hogy ez az Orbán ugyanaz az Orbán. Hogy

a Fidesz-brand lassan négy évtizede ugyanazt a világképet jelenti, és a nagystratégia annak a beteljesítését célozza. Ez pedig egy olyan vízió, ami valóban nagyon jól rezonál a magyar néplélekkel és valóban a legértékesebb portéka, amivel a magyar jobboldal rendelkezik.

Jó példa erre, amit a miniszterelnök az MCC Fesztén mondott a fesztiválok felcsendülő „mocskosfideszezésről”, Kereki Gergelyvel beszélgetve:

Magyarországon kétfajta lázadás van, mert a fiatalok is olyanok, mint a felnőttek, hogy van köztük liberális meg vannak nemzeti érzelműek. És a liberális fiatalok a kormány ellen láznak láthatóan, illetve minden ellen, ami hatalom, és miután mi vagyunk kormányon, így most éppen mi vagyunk a célkeresztben. A fiatalok egy másik része, akik a nemzeti gondolkodású fiatalok, ők is láznak, de ők a globális hálózatok, Soros-alapítvány, Brüsszel, általában az országot elnyomni akaró nemzetközi erőket ellen; tehát ne tévesszen meg bennünket, nem arról van szó, hogy a fiatalok egy része lázad, a másik nem, hanem az egyik része ez ellen, a másik része meg az ellen lázad. És azt hiszem, hogy amíg fiatalok lesznek a világon, ilyesmi mindig lesz. [...] Soha ne feledkezzünk el arról, hogy ezek a fiatalok a mi gyerekeink, mi neveltük őket. Nem árt néha visszaemlékezni arra, hogy mi miket csináltunk ebben a korban, miket gondoltunk és miket kiabáltunk itt-ott-amott, és akkor talán az egész valahogyan inkább a helyére kerül. Tehát én szülői bölcsességet és higgadtságot javaslok ebben az ügyben.

Ezt nevezem én magabiztos őszinteségnek, amely egyébként a Pikk-interjúban vagy Dopemannél és az Ultrahangban is éppígy megmutatkozott. A rossz hangulat ellen tehát bátor és még több őszinteség és büszke igazságtudat hathat. Ha már Kéri ostoba gyalázkodása szóba került, jegyezzük meg, hogy a mi oldalunk sosem akarta megszégyeníteni és elszigetelni a balliberális oldal szavazóit (a politikusait és machinátorait annál inkább). Ám azért az egy jó érzés, hogy legkésőbb a kétezres évek eleje óta komcsinak ciki lenni Magyarországon, s jobb társaságban nem is vallja be nagyon senki, ha rájuk szavaz. Ez lehetne a nemzeti minimum a jövőben is.

Miközben Magyar Péter maroknyi híve elött kábé olyan őszinteséggel hirdeti a szeretetországot, mint Rákosi Mátyás a békét, egyre többször tör elő belőle a valós lény. Császár Attilának Parajdon csaknem nekiment, amiért a riporterek doyenje feltett neki néhány teljesen jogos kérdést, a szektavezér a héten pedig már arról rjongott a Facebookján, hogy a Fidesz megmérgezi a követőinek háziállatait és felgyűjtja az ingatlanait. Ez tetszik még valakinek?

Hiába morog és bizonytalankodik a szavazók egy jelentős része, ezt az üzenetet ők sem akarhatják. Így

legyen a választás tétje a béke, a stratégiai nyugalom, a sokat taglalt magyar út versus az rjongó gyölölet és a bizonytalan jövő.

Az előbbi csak többet ér majd a választáson!

Huth Gergely - www.magyar nemzet.hu

Ajánló